

[Alvilda Larsen.]

deres behov, og som de var i stand til at betale, ville det være endnu bedre. Lovforslagene siger imidlertid ikke noget som helst herom, og vi ved fra mødrehjælpsinstitutionernes regnskaber, hvor små midler de har til rådighed for deres arbejde.

Jeg vil gerne i denne forbindelse, før vi går til afstemning om svangerskabslovsforslaget, bede den højtærede socialminister fortælle os, om han agter at søge finansudvalget om 2, 5 eller 10 mill. kr. til mødrehjælpen, for deraf afhænger det i høj grad, om svangerskabsloven vil blive overholdt, eller om de ulovlige afbrydelser stadig skal tælles i titusinder.

Løvrigt er der ingen i denne sal, der ikke er klar over, hvad der skal til for at nedsætte antallet af afbrydelser, både de legale og de illegale. Socialministeren har den 21. oktober i fjor fremsat et lovforslag om børnetilskud, om moderskabsydelse. Hvorfor tager socialministeren ikke dette forslag ud af lovforslagskomplekset til en skattereform og søger at få det gennemført nu? Hvorfor vil man ikke gennemføre svangerskabshvile med erstatning for indtægtsstab under svangerskabshvilen, og hvorfor vil man ikke gennemføre forbud mod afskedigelse af gravide udearbejdende kvinder? Alle ved, at dette vil kunne nedsætte afbrydelsernes antal. Alle er klar over det, alle medlemmer her i tinget er klar over det, mødrehjælpspersonalet, lægerne, alle, der beskæftiger sig med spørgsmålet svangerskabsafbrydelse, ved, at det er et socialt problem.

I den lille bog „Det ufødte barn“, hvori en række personligheder har uddybet de forhold, der står i forbindelse med loven om svangerskabsafbrydelse, siger forstander Th. Arnfred — hvis jeg må have lov til at citere —:

„Vor fallit er det, at vi ikke har evnet at bygge en verden, hvor selv den mindste af de små får del i livets glæde.“
Jeg er enig med forstander Arnfred i, at tusinder af vordende mødre ikke tør føde deres børn ind i vor verden.

Vi ved, at på trods af ændringerne i loven om mødrehjælpsinstitutionerne vil der stadig være mange enlige mødre, som ikke vil kunne få uddannelse og ikke vil være i stand til at få arbejde, og som heller ikke vil kunne arbejde enten på grund af flere

børn eller på grund af helbredet. Langt den største del af disse mødre og børn bor i landets dårligste lejligheder. Deres økonomi er meget ringe, og de er ikke i stand til at skaffe eller at betale gode lejligheder. Et eksempel herpå så vi fornylig med de enlige mødre, der ifølge de gældende regler skal forlade mødrehjælpsens kollektivhus. De er ikke i stand til at skaffe eller betale de dyre lejligheder, og resultatet er, at mødrene og børnene må friste livet i dårlige lejligheder eller på højt betalte værelser. Man kan også sige, at det er en slags fallit for vort samfund, at børnerige familier tit lever under de samme triste forhold som den enlige moder. Det er ikke en naturnødvendighed, at det skal være sådan. Det er os selv, der har skabt disse forhold, og det står til os selv at afskaffe dem.

Jeg ved ikke, naturligvis, hvad hensigten har været med den aktion, der er rejst af det ærede medlem fru Ellen Poulsen, af det ærede medlem hr. Kristen Amby og af det ærede medlem dr. Viggo Starcke, om denne fornyede aktion for at få udsat vedtagelsen af svangerskabs- og mødrehjælpslovene er en rent politisk aktion, eller om hensigten er yderligere at forringe lovene.

Det ærede medlem fru Ellen Poulsen taler så varmt om ansvaret for det ufødte barn, og jeg vil gerne overfor disse bemærkninger sige, at jeg er ikke uenig med hensyn til ansvaret for det ufødte barn, men når det ærede medlem taler om vort ansvar her, så forstår jeg ikke, hvorfor hun er så tavs, når det gælder vort ansvar for det fødte barn og for dette barns moder. Vi har hørt altfor lidt om, hvad det ærede medlem mener om de børn, der er født, og disse børns mødre. Mon det ærede medlems ansvar kun gælder barnet, indtil det er født? Ikke et ord har man hørt om de kvinder, som man vil tvinge til at føde børn, de aldrig har ønsket, fordi vi her i tinget, der giver lovene ord, ikke giver kvinderne økonomisk mulighed for at føde og opdrage deres børn. Der er sagt så mange kønne ord om moderglæden, om den rene og smukkeste kærlighed. Ved vor lovgivning eller manglende lovgivning er vi, tingets medlemmer, medvirkende til, at moderglæden ofte forvandles fra glæde til sorg og fortvivlelse.

Når mit parti vil stemme for disse to lovforslag, er det, fordi de er bedre end de